

ת"פ 50111/06/22 - מדינת ישראל נגד מגד אבו גאמוס

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 50111-06-22 מדינת ישראל נ' אבו
גאמוס(עציר)

בפני בעניין:	כבוד השופט טל ענר המאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד עידן סטולוב
נגד הנאשם		מגד אבו גאמוס ע"י ב"כ עו"ד אבו עאמר

גזר דין

1. הנאשם הורשע, על פי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, בעבירות של גניבת רכב, חבלה במזיד לרכב וכניסה לישראל שלא כחוק.
2. על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 19.6.22 בשעת לילה הגיע הנאשם יחד עם אחר שזהותו אינה ידועה, לחניון של בנין בעיר ראשון לציון. השניים היו מצוידים בכלי פריצה, ניפצו את חלון הרכב ונכנסו אליו וגנבו את הרכב כשהאחר נוהג ברכב. הנאשם נעצר שעות ספורות לאחר מכן בעודו בתוך הרכב הגנוב, בעיר טירה.
3. המאשימה עמדה על חומרת העבירות ועל הפגיעה בערכים המוגנים. התובע הדגיש את העובדה שהעבירות בוצעו בצוותא לאחר תכנון מוקדם והצטיידות בכלים וציין את הנזקים שנגרמו לרכב. בהתבסס על פסיקה שהוגשה עתר התובע לקבוע מתחם עונש הולם של 15 עד 30 חודשי מאסר, וביקש לגזור את עונשו של הנאשם ברף התחתון של מתחם זה לאור גילו הצעיר של הנאשם ועברו הנקי.
4. הסניגור, ניסה לאבחן את הפסיקה שהוגשה ע"י המאשימה והגיש אף הוא פסיקה התומכת בעתירתו להטיל על הנאשם עונש שלא יעלה על 10 חודשי מאסר. גם הסניגור הדגיש את העבר הנקי והגילו הצעיר של הנאשם, שמאפשרים לגזור את עונשו ברף התחתון של כל מתחם שייקבע.

5. כהוראת המחוקק, מתחם העונש ייקבע בהתאם לעקרון ההלימה תוך מתן משקל לערכים החברתיים שנפגעו ממעשיו של הנאשם, מידת הפגיעה בהם ומדיניות הענישה הנוהגת.

6. על החומרה הגלומה בתופעת גניבות הרכב ועל פגיעתה הקשה בציבור, עמדו בתי המשפט לערכאותיהם. הערכים שנפגעו ממעשי הנאשם הם זכות הקניין (עקב הפגיעה ברכוש פרטי תוך גרימת נזק כלכלי ישיר) ותחושת הביטחון האישי של המתלונן ושל הציבור בכללותו. בנוסף, נוכח העובדה שמדובר בשוהה בלתי חוקי, נפגעה גם זכות המדינה לקבוע את הנכנסים בשעריה.

7. נטען בפניי על ידי המאשימה, כדבר שבשגרה, שעבירות גניבת הרכב הן בבחינת "מכת מדינה". אכן, פסיקת בתי המשפט רוויה באמירות מעין אלה, אולם עיון בנתונים עדכניים המפורסמים מעת לעת על ידי משטרת ישראל מעלה כי עבירות אלה, המכונות במינוח המשטרתי "עבירות פע"ר" **נמצאות במגמת ירידה עקבית בעשור האחרון** - ירידה של כ-50% חרף הגידול באוכלוסיה ובמספר כלי הרכב הנעים בכבישי ישראל (**משטרת ישראל, השנתון הסטטיסטי לשנת 2021** שפורסם באוגוסט 2022, התרשים שלהלן מופיע בעמ' 41 לשנתון). מאידך, בשנת 2021 חל שינוי במגמה והיקף העבריינות הקשורה ברכב - עלה:

8. ניתן לראות את אותה מגמה (ירידה עקבית, ועליה בשנה האחרונה) גם בפילוח עדין יותר של הנתונים, לגבי השיעור היחסי של **גניבות רכב** (עמ' 44). אזכיר כי בניגוד לעבירות אחרות, נתונים אלה נחשבים כמשקפים את היקף העבריינות באופן נאמן, נוכח הכיסוי הביטוחי המביא לדיווח כמעט מלא על העבריינות:

9. אדגיש כי אין בנתונים אלה בכדי להשפיע באופן ישיר על התוצאה העונשית בתיק זה. את הדין יש לגזור על פי העיקרון המנחה בענישה ובהתאם לרמת הענישה הנוהגת. מובן כי בית המשפט אינו "מגיב" באופן ישיר לנתונים סטטיסטיים, אך הדברים הובאו על מנת למקם בהקשר האמפירי הנכון את האמירות החוזרות על "מכת מדינה", ומן הראוי שהדברים יהיו בתודעת הצדדים.

10. בחזרה לענייננו.

הנאשם פגע בערכים המוגנים פגיעה ממשית. זאת בין השאר בשל העובדה שהעבירה בוצעה בהתארגנות של שניים שחברו יחדיו. השניים הגיעו מצוידים בכלי פריצה כך שאין לי אלא להניח שמטרת כניסתם לישראל מלכתחילה הייתה ביצוע עבירות רכוש. בנוסף יש לציין את הנזקים הפיזיים שנגרמו לרכב הגנוב (ניפוץ חלון ושבירת חלקי פלסטיקה).

11. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי מתחמי הענישה בגין גניבת רכב למטרת העברתם לשטחים, כוללים עונשי מאסר בפועל בלתי מבוטלים. מדובר למרבה הצער בדפוס עברייני שגרתי כך שאין הכרח בסקירה נרחבת של הפסיקה. כידוע, מתחם הענישה אינו נקבע באופן תעריפי אלא מותאם באופן ייחודי ל"מעשה העבירה בנסיבותיו". ניתן לומר כי הרף התחתון המקובל למתחם ענישה בגין גניבת רכב ועבירת שב"ח סובב סביב שנת מאסר בפועל, כאשר ישנן סטיות לשני הכיוונים בהתאם לקיומן של נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כגון עבירות נלוות. כדוגמה ואמת מידה בלבד לרף ענישה מינימלי, ומבלי למצות הסקירה, ברע"פ 1345/14 **אבו הדואן נ' מדינת ישראל** (23.2.14) נדחתה בקשת רשות ערעור על עונש של 8 חודשי מאסר, תוך שבית המשפט העליון העיר שמדובר בענישה נוטה לקולא כאשר מדובר בגניבת רכב לאחר תכנון והצטיידות בכלים. באותו מקרה לא דובר בשווה בלתי חוקי ולא היה מעורב נוסף, כך שהרף התחתון המתאים בענייננו - גבוה יותר.

12. לאחר שנתתי דעתי לערכים המוגנים ולמידת הפגיעה בהם, וכן לרמת הענישה הנוהגת, ומידת האשם של הנאשם שבפניי, ובהתאם להוראת סעיף 40 לחוק העונשין, מצאתי לקבוע כי מתחם העונש ההולם בעניינינו נע בין **12 ל-24 חודשי מאסר בפועל** לצד רכיבי ענישה נלווים.

13. באשר לגזירת העונש בתוך המתחם, כאמור הצדדים אינם חלוקים שיש לגזור את עונשו של הנאשם ברף התחתון של כל מתחם שייקבע. אין פלא בכך, שכן מדובר בנאשם צעיר מאוד, כבן 19, שאין לו הרשעות קודמות ואשר קיבל אחריות והודה במיוחס לו תוך חיסכון בזמן שיפוטי.

14. **אשר על כן אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:**

א. **12 חודשי מאסר בפועל**, מיום מעצרו 20.6.2022.

ב. 9 חודשי מאסר על תנאי, למשך שנתיים מיום שחרורו ממאסר, לבל יעבור הנאשם עבירת רכוש מסוג פשע.

ג. קנס בסך 3,000 ₪, או 40 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם בשישה תשלומים חודשיים, שווים ורצופים החל מיום 1.2.23 ובכל 1 בחודש שלאחריו. אי עמידה בתשלום כלשהו במועד, יעמיד את יתרת הקנס לפירעון מיידי.

ד. פיצוי למתלונן בסך 1,500 ₪.

הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט עד ליום 1.2.2023 ויועבר למתלונן בהתאם לפרטים שיימסרו תוך 14 יום ע"י המאשימה על גבי טופס פרטי ניזוק.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ט כסלו תשפ"ג, 13 דצמבר 2022, בהעדר הצדדים.